

Какъ кучето си намѣрило стопанинъ.

Скитало се кучето по свѣта, чуло че не може само да се живѣе, че трѣбва да си намѣри стопанинъ, комуто да служи, и той да го пази отъ опасностъ, ала кого да избере за стопанинъ—това не знаело. И ето срѣща го вълкъ, силенъ, дивъ, злобенъ.

— Кждѣ, куче, отивишъ? запиталъ го той.

— Търся си стопанинъ. Не искашъ ли да ти станя слуга?

Съгласилъ се вълкътъ и тръгнали наедно. Много ли, малко ли вървѣли—гледа кучето, че вълкътъ надигналъ муцуна нагорѣ, помирисалъ въздуха, па се отбилъ веднага отъ правия пѣтъ и тихичко се запжтилъ край поляната.

— Какво има, стопанино? Отъ какво се изплаши? —попитало кучето.

— Не видишъ ли? Срѣдъ поляната стои мечка. Не ни е работа да отиваме къмъ нея.

Напуснало кучето вълка и отишло да слугува на мечката. Мечката го приела на драго сърдце и му казала:

— Нѣщичко ми се яде. Хайде да идемъ при стадото. Азъ ще заграбя една крава.

Току-що се приближавали къмъ стадото, слушатъ шумъ, крѣсъкъ, ревъ; кравитѣ мукатъ, конетѣ цвилятъ и всичко бѣга, кждѣто очи му виждатъ, като че ли се спасява отъ нѣщо.

Погледнала мечката изъ задъ едно дърво, повърнала се и право въ гората.

— Не съмъ сполучила врѣме, — казала мечката.
— Сега лъвътъ господарува.